

FRĂȚII GRIMM

*Bălăica
și Bobocel*

FRAȚII GRIMM

Bălăica și Bobocel

Carte de activități practice pentru
confectionarea păpușilor și imaginarea scenetelor

EDITURA KRITERION

Trăia odată o văduvă sărmană într-o căsuță cu o grădină în care creșteau doi trandafiri din care unul înflorește alb, iar celălalt roșu. Și avea văduva două fete, care semănau cu acești trandafiri: una se numea Bălăica, iar cealaltă Bobocel. Și erau atât de drăgălașe și bune, harnice și vesele, cum nu mai fuseseră alți copii. Bălăica era mai liniștită și mai cuminte decât Bobocel. Bobocel alerga prin poiene și pe câmpii, culegea flori, prindea păsărele, iar Bălăica rămânea cu mama, deretica prin casă sau îi citea, când nu avea altceva de lucru. Cei doi copii se iubeau atât de mult încât se țineau tot timpul de mână când plecau împreună. Și când Bălăica spunea: „Nu ne vom

despărți niciodată“ — atunci Bobocel răspundea: „Nu ne vom despărți cît vom trăi.“ Și mama adăuga: „Și să vă ajutați una pe cealaltă.“

Cînd alergau prin pădure și culegeau boabe mici roșii, jivinele nu le făceau nici un rău, ci se apropiu prietenoase: iepurașul rodea cîte o frunză din mîna lor, căprioara păștea lîngă ele, cerbul sărea vesel în preajma lor și păsările din crîng cîntau care de care mai frumos.

Nu li se întîmpla nimic, nici dacă le surprindea noaptea prin pădure. Se culcau pe iarba moale și înmiresmată a pădurii și dormeau fără grijă pînă dimineața. Mama lor știa acest lucru și nu le ducea grija.

Bălăica și Bobocel obișnuiau să deretice prin casă, să facă ordine și curățenie, de-ți era mai mare dragul să le privești. Vara se îngrijea Bobocel de gospodărie și așeza în fiecare dimineață un buchet de flori la patul mamei, câte un trandafir din fiecare boschet.

În timpul iernii Bălăica aprindea focul și așeza cazanul de aramă, lustruit și sclipind ca aurul, cu

apă pe foc. Seara cînd fulgii de zăpadă cădeau liniștit, mama spunea: „Du-te, Bălăica, și trage zăvorul“, iar apoi se așezau în jurul focului și mama își potrivea ochelarii și se așeza să citească dintr-o carte mare, iar cele două fete ascultau și torceau. La picioarele lor se tolănea un mielușel iar în spatele lor se afla o porumbiță albă, cu căpșorul vîrît sub aripioară, gata să adoarmă.

Intr-o seară, stînd tihnite împreună, ca de obicei, iată că deodată băt看 cineva la uşă. Atunci mama spuse:

— Iute, Bobocel, deschide uşa, o fi vreun drumeţ care a rătăcit drumul.

Bobocel dădu zăvorul la o parte, crezînd că o fi un sărman om dornic de adăpost, dar nu era un drumeţ, ci un urs, care-şi băgă capul mare maroniu pe uşă, încît Bobocel făcu un pas înapoi şi tipă, mielul behăi, porumbiţa zburătăci înfricoşată, iar Bălăica se ascunse după tăblia patului. Ursul însă începu să vorbească.

— Fiţi fără teamă, nu fac rău nimănui, vreau doar să mă încălzesc puţin, am îngheţat de-a binelea.

— Sărmane urs, spuse mama, aşează-te lîngă foc, dar cu grijă, să nu-ţi pîrleşti blana. Apoi strigă: Bălăica, Bobocel, veniţi încoace, ursul nu vă face nici un rău, e un urs cinstit.

Fetele se apropiară şi, încetul cu încetul, se dădu mai aproape şi mieluşelul, iar apoi şi porumbiţa şi nu le era teamă. Ursul spuse:

— Copii, curăţaţi-mi blana de zăpadă — şi ele

aduseră mătura și-i scuturară blana ursului, iar el se lungi lângă foc și mormăi mulțumit.

Nu trecu mult timp și începură să se joace cu ursul și să glumească. Îl scărmanau, se urcau pe spatele lui și-l împingeau de colo-colo și-l loveau

cu o nuia, iar cînd oaspetele cel greoi mormăia, ele rîdeau. Ursului însă-i plăcea. Cînd se înfierbîntau prea tare la joacă, striga:

„Nu mă omorîți, copii!

Bălăica și Bobocel,

Nu omorîți pețitorul, ușurel!“

Într-un tîrziu, cînd se pregăteau de culcare, mama spuse ursului:

— Stai liniștit la vatră, aici ești ferit de frig și viforniță.

Cînd se făcu ziuă, copiii îi descuiară ușa și ursul o luă fuga spre pădure.

Și de aci înainte ursul venea în fiecare seară la o anumite oră și se așeza lîngă vatră și îngăduia copiilor să se joace cu el. Și se obișnuiră într-atît cu el încît nu închideau ușa pînă nu sosea oaspetele cafeniu.

Cînd se făcu primăvară și începu să înverzească totul, ursul spuse într-o bună dimineață Bălăicai:

— Acum trebuie să plec și n-am să mai vin toată vara.

— Dar unde te duci, moș Martin? întrebă Bălăica.

— Trebuie să plec în pădure, să-mi apăr bogățiile de piticii cei răutăcioși. Iarna cînd pămîntul este înghețat ei rămîn jos și nu pot ieși la suprafață. Acum însă, cînd pămîntul s-a încălzit, ies afară și caută să fure ce găsesc. Tot ce încape pe mîinile lor dispare apoi în vizuinile lor și este pe veci pierdut.

Bălăica se întristă la gîndul despărțirii și, cînd deschise ușa, ursul se agăță de zăvor și-și rupse o bucățică din blană. Bălăicai i se păru că vede strălucind aur. Dar nu era sigură de ce văzuse.

Ursul alergă iute spre pădure și se pierdu în adîncul ei.

După un timp mama îi trimise pe copii în pădure să adune vreascuri. Și iată că se împiedică de un copac mare doborât, pe care sălta ceva, dar nu puteau desluși ce anume. Când se apropiară și se uitară mai bine, zăriră un pitic, cu o față bătrână și o barbă lungă-lungă. Piticul își prinsese barba într-o crăpătură a lemnului și sărea încolo și încoace ca un cățeluș legat și nu știa cum să scape. Privea cu ochi roșii, bulbucați și striga:

— Ce vă holbați, neputincioaselor, nu puteți să mă ajutați?

- Ce-ai pățit, omulețule? întrebă Bobocel.
 - Gîscă ce ești, răspunse piticul. Am vrut să fac surcele pentru bucătărie, căci cu buturugile mari se arde numaidecît mîncarea de care are nevoie unul ca mine, unul care nu înfulecă așa de mult ca voi, lacomelor. Înfipsesem pana și totul ar fi mers bine, dacă nu sărea să-mi prindă barba albă și stufoasă, ca să n-o mai pot scoate și să nu mă pot mișca. Mutre neghioabe! Și mai și rîd de mine! Ptiu, ce urît!
- Fetițele se căzneau să-i scoată barba, dar era cu neputință.

— Mă duc să aduc ajutor, spuse Bobocel.
— Capre nebune, bombăni piticul, ce să mai chemați și pe alții, că și așa sînteți voi de prisos. N-aveți o soluție mai bună?

— Nu fi nerăbdător, spuse Bălăica, voi găsi o cale, și scoase forfecuța din buzunar și tăie capătul bărbii.

De cum se simți liber, piticul apucă sacul cu aur ascuns la rădăcina copacului, mormăind:

— Proaste și necioplite mai sînteți, să-mi tăiați frumusețe de barbă. Lua-v-ar gaia!

Plecă cu sacul pe spate, fără să mai arunce vreo privire către copii.

După un timp Bălăica și Bobocel porniră să prindă pești pentru cină. Mergînd spre pîrîu văzură o vietate care sărea ca o lăcustă pe apă. Apropiindu-se, îl recunoscură pe pitic.

— Unde te duci? întrebă Bobocel. Doar nu vrei să te îneci?

— Nu sînt chiar nebun, țipă piticul, nu vedeți că peștele acesta nenorocit vrea să mă tragă în apă?

Piticul pescuia liniștit, cînd deodată se stîrnise un vînt care-i înnodase barba în undiță, iar cînd se prinse un pește mare în undiță, piticul nu avu putere să-l scoată. Peștele reuși să-l tragă în apă. Piticul încercă să se agațe de trestia dimprejur, dar peștele, mai puternic, căuta să-l scufunde. Fetele sosiră la timp să-l salveze și să-i desprindă barba. Dar era atît de încîlcită încît nu rămase altă cale decît s-o taie cu foarfeca.

Cînd văzu piticul că i se scurtase barba, strigă:

— Nepriceputelor, mi-ați pocit fața, nu-i destul
că mi-ați forfecat barba, vreți s-o și ciunțiți? Nu
mai pot să apar în halul acesta în fața alor mei.
Îmi vine să vă pun pe fugă să vă sfîrîie călcîiele.
Cu aceste cuvinte luă sacul cu perle ascuns în
păpuriș și dispăru după o stîncă.

